

בש"פ 6026/14 - מדינת ישראל נגד דניאל רוג'ה

בבית המשפט העליון

בש"פ 6026/14

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן

המבקשת: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב: דניאל רוג'ה

בקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996

בשם המבקשת: עו"ד נורית הרצמן
בשם המשיב: עו"ד דוד הלוי

החלטה

בקשה להארכת מעצרו של המשיב לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) ב-90 ימים או עד למתן פסק הדין בעניינו בבית המשפט המחוזי בירושלים, לפי המוקדם.

1. נגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של חבלה בכוונה מחמירה והחזקת סכין. על פי הנטען בכתב האישום, ביום 31.10.2013 שהו המשיב ושני נאשמים נוספים (להלן ביחד: החבורה) בטיילת ארמון הנציב בשעה שבה הגיע המתלונן למקום. מסיבה שאינה ידועה למבקשת, הכה נאשם 1 באגרופו את המתלונן בפניו. המתלונן נסוג אחורנית במטרה להימלט, ואחד מבני החבורה הכה את רגליו של המתלונן באמצעות צינור ברזל. כתוצאה מכך התמוטט המתלונן. החבורה המשיכה להכותו ודקרה אותו.

עמוד 1

בסכנים. המתלונן נדקר בראשו, בגבו, בעורפו ובבטנו כשהוא שכוב על הקרקע. בין היתר, חתכו בני החבורה בחוזקה את צווארו וראשו של המתלונן באמצעות סכין חד. החבורה הפסיקה את מעשיה רק לאחר שהמתלונן פסק מלזוז ונראה כמי שאיבד את הכרתו.

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המבקשת לבית המשפט המחוזי בקשה לעצור את המשיב ואת נאשם 2 עד לתום ההליכים נגדם. ביום 27.1.2014 נעתר בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט ב' גרינברגר) לבקשה בקבעו כי קיימת עילה למעצרם נוכח מעשי האלימות הקשים ובשל קושי שעלה באיתורו של המשיב, שהסגיר עצמו לידי המשטרה רק אחרי שנאשם 2 אותר על ידה; וכי ישנן ראיות לכאורה להוכחת עיקר המעשים המיוחסים למשיב, אף שאין מסקנה ברורה בדבר זהותו של הדוקר וחלקו של כל אחד מהחבורה במעשים. בית המשפט הורה על הגשת תסקיר בעניינם של נאשם 2 והמשיב (לאחר שבית המשפט שדן בעניינו של הנאשם 1 (כב' השופט א' רומנוב) הורה על הכנת תסקיר בעניינו של האחרון). כמו כן הורה בית המשפט כי שירות המבחן יבחן חלופת מעצר מחוץ לעיר ירושלים (כפי שנקבע בעניינו של נאשם 1). ביום 4.2.2014 הציע המשיב חלופה בבית בת זוגו בירושלים שאינו בסמיכות מקום למקום האירוע. ביום 13.2.2014 דחה בית המשפט המחוזי אפשרות זו. על החלטה זו ערר המשיב אך עררו נדחה (בש"פ 1848/14 רוג'ה נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (17.3.2014)). ביום 23.7.2014 הורה בית המשפט המחוזי על בחינת חלופה שהציע המשיב מחוץ לירושלים, בבית דודו שבכרמיאל. בית המשפט דחה חלופה זו בקבעו כי נשקפת מהמשיב מסוכנות ברמה בינונית; כי החלופה המוצעת אינה רלוונטית שכן משך הפיקוח האפשרי במסגרתה מוגבל לשבוע ימים; וכי יש לדחות את הבקשה לבחון מחדש חלופה אצל הוריו או בבית בת זוגו של המשיב שכן הן נמצאות בתוך ירושלים.

3. אשר להתקדמות ההליך העיקרי: ביום 5.1.2014 התקיים דיון בעניינם של המשיב והנאשמים האחרים אך הוחלט לדחות את מועד הדיון כדי לאפשר לסנגורים לעיין בכתב האישום ובחומר החקירה. בית המשפט נעתר באופן חלקי לבקשה להאריך את המועד להוצאת תעודת חיסיון. הדיון נדחה פעם נוספת לבקשת בא כוח המשיב, ובדיון שנתקיים ביום 13.2.2014 כפר המשיב בעובדות כתב האישום. ביום 5.3.2014 התקיים דיון לפי סעיף 144 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, שייתר את שמיעתם של חלק מהעדים ובחודשים מאי-יולי התקיימו ארבעה דיוני הוכחות. נכון לעת זו, נקבעו שני מועדי הוכחות נוספים ליום 17.9.2014 וליום 19.10.2014 לשמיעת עדי התביעה.

4. לטענת המבקשת, מסוכנותו של המשיב ברורה ונלמדת מן המעשים המיוחסים לו, הכרוכים באלימות קשה תוך שימוש בסכנים ודקירת המתלונן פעמים רבות, שהסתיימה רק לאחר שהמשיב והנאשמים הנוספים סברו כי המתלונן אינו בין החיים. כמו כן נטען כי עניינו של המשיב מעלה חשש להתחמקות מהליכי המשפט נוכח הקושי באיתורו והבאתו לחקירה עובר להגשת כתב האישום וכן חשש כי שחרורו יביא לשיבוש הליכי המשפט נוכח דברי המתלונן כי אנשים שאינו מכיר ניסו לשכנעו לבטל את התלונה בתמורה לתשלום. נטען כי פרשת התביעה צפויה להסתיים בדיון שנקבע לחודש אוקטובר שכן העדים שנותרו הם שוטרים ועדותם צפויה להיות קצרה יחסית. לבסוף טענה המבקשת כי אין מקום לבחון חלופה בתוך ירושלים – קביעה שאושרה בבית משפט זה.

5. בא כוח המשיב טוען כי יש להבחין בין הארכת המעצר עד תום ההליכים ובין הבקשה דנן להארכת המעצר. צוין כי למשיב אין עבר פלילי; יש לו משפחה מצומצמת ביותר המתגוררת בירושלים והוא לא יכול למצוא חלופה מחוץ לעיר; וכי רמת המסוכנות מהמשיב כפי שקבע שירות המבחן היא בינונית. לטענת בא כוח המשיב, בעת הזו השתנתה נקודת האיזון לכיוון שחרור המשיב לחלופת מעצר, בייחוד נוכח שחרורו של נאשם 2 לחלופת מעצר חרף עברו הפלילי, משהצליח להציע חלופה מחוץ לירושלים. עוד

ציין בא כוח המשיב כי שני העדים המרכזיים בתיק העיקרי כבר העידו ומשכך מתאיין החשש משיבוש הליכי המשפט; כי ההליך יימשך לכל הפחות עד אמצע שנת 2015, והימשכות ההליכים מצדיקה בחינת חלופת מעצר. עוד נטען כי החלופה המוצעת בבית בת זוגו של המשיב בירושלים היא בשכונה הרחוקה מאזור מגוריו של המתלונן וכי יש לבחון אותה לגופה.

6. כידוע, נקודת האיזון הבסיסית בין חירות הנאשם שטרם הורשע ובין אינטרס בטחון הציבור נקבעה על ידי המחוקק בסעיף 61 לחוק המעצרים. סעיף זה קובע כי בחלוף תשעה חודשים מתחילת מעצרו של נאשם שמשפטו עודנו נמשך, חירות הנאשם גוברת ומצדיקה את שחרורו ממעצר. אף על פי כן, סעיף 62 לחוק המעצרים קובע חריג לכלל, שלפיו לבית משפט זה סמכות להאריך מעצרו של נאשם בתשעים ימים נוספים ולשוב ולעשות כן בתום התקופה (ראו למשל בש"פ 2951/10 מדינת ישראל נ' שבצנקו, פסקה 5 (27.4.2010)). כידוע, מלאכת האיזון נעשית, בין היתר, בהתחשב בשיקולים הבאים: מידת המסוכנות הנשקפת מהנאשם; חלוף הזמן מאז שהנאשם נעצר; קצב התמשכות ההליך השיפוטי והגורם שבעטיו התמשכו ההליכים באופן שמצריך הארכת מעצר; החשש מפני שיבוש ההליך; חומרת העבירה המיוחסת לנאשם ונסיבותיה; והאפשרות להשיג את מטרת המעצר בדרך של חלופה מתאימה (ראו למשל בש"פ 6638/10 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 5 (21.9.2010)); בש"פ 3784/07 מדינת ישראל נ' אלטורי, פסקה 10 (20.5.2007)). ככל שתקופת המעצר מתארכת מועתק מרכז הכובד אל עבר האינטרס של הנאשם שחירותו לא תיפגע מבלי שאשמתו הוכרעה (בש"פ 4593/06 מדינת ישראל נ' שורפי, פסקה 4 (20.6.2006)).

7. לאחר שבחנתי את הבקשה ואת טענות בא כוח המשיב, החלטתי לקבל את הבקשה בחלקה כמפורט להלן. אכן, מסוכנות המשיב נלמדת מהאישומים המיוחסים לו הכוללים מעשי אלימות חמורים כמו גם מתסקיר המעצר שלפיו רמת מסוכנותו היא בינונית. עם זאת, בשים לב לכך שעדי התביעה העיקריים סיימו להעיד ועדי התביעה שיושמו בהמשך פרשת התביעה הם שוטרים, פוחת במידת מה החשש משיבוש הליכי המשפט כתוצאה משחרור המשיב לחלופה. כמו כן, יש לייחס משקל לכך שהמשיב נעדר עבר פלילי; שלא עולה בידו להציע חלופת מעצר מחוץ לירושלים; ששותפו נאשם 2, שלו עבר פלילי, משוחרר לחלופה מחוץ לתחומי ירושלים (בעניינו של הנאשם 1 נשללה על ידי בית המשפט חלופה מוצעת בשל אי התאמה); ולכך שההליכים לא צפויים להסתיים במהלך תקופת המעצר הנוכחית. בנסיבות אלו, החלטתי להיעתר לבקשה באופן חלקי, להאריך את מעצרו של המשיב ב-60 ימים, ולהורות על עריכת תסקיר שיבחן חלופת מעצר שיציע המשיב בתוך ירושלים. אכן, בית משפט זה החליט בבש"פ 1848/14 שלעיל כי אין לשקול חלופות מעצר בעיר ירושלים. אלא שכאמור, בנקודת הזמן הנוכחית ונוכח השינוי בנקודת האיזון עקב חלוף הזמן, יש לאפשר חריגה מההגבלה על מיקום חלופת המעצר ולהתיר בחינת חלופה בתוך העיר לגופה על ידי שירות המבחן. בצד האמור מבקש אני להדגיש כי איני נוקט עמדה בשאלת שחרורו של המשיב לחלופת מעצר. הסיכון הנשקף ממנו הוא ממשי, וניתן יהיה להכריע בשאלה אם חלופה תסכון לנטרול הסיכון רק לאחר בחינה דקדקנית של התסקיר ומכלול נסיבות העניין.

8. סיכומי של דבר, אני מורה לשירות המבחן למבוגרים לערוך תסקיר מעצר בעניינו של המשיב. התסקיר יוגש בתוך 21 ימים לבית המשפט המחוזי, שיקיים דיון בשאלת חלופת המעצר ויחליט בה כחוכמתו. לצד זאת, אני מאריך את מעצרו של המשיב ב-60 ימים, החל מיום 24.9.2014, או עד לקבלת החלטה אחרת של בית המשפט המחוזי בשאלת חלופת המעצר, או עד למתן פסק הדין בבית המשפט המחוזי בירושלים בת"פ 29371-11-13, לפי המוקדם מביניהם.

ניתנה היום, כ"ב באלול התשע"ד (17.9.2014).

ש ו פ ט
